

Ora de rugăciune

Este un mare privilegiu a ne ruga împreună. Dar cum se face atunci că orele de rugăciune sunt cele mai slab frecventate dintre toate strângerile laolaltă?

Desigur, nu putem generaliza. Nu toate orele de rugăciune sunt slab frecventate. Totuși, cele puternic frecventate sunt o excepție. Poate ar trebui să luăm din nou loc în „banca școlii“ lui Dumnezeu pentru a învăța să ne rugăm împreună!

Când au fost ultima dată „mulți (!!!) adunați laolaltă și se rugau“ (Fapte 12.12)? Când am adus împreună stăruitor înaintea lui Dumnezeu un necaz mare, la care El a răspuns într-un mod impresionant?

Sau permiteți-mi să formulez altfel întrebarea: Ce s-ar întâmpla, dacă am anula ora de rugăciune? S-ar schimba foarte multe? Pentru cei care frecventează cu fidelitate ora de rugăciune, o seară din săptămână va fi liberă. Pentru cei care oricum nu vin, nu se va observa nimic.

Să nu se neliniștească nimeni: acest articol nu este desigur o pledoarie pentru desființarea orei de rugăciune. Tocmai contrariul! Să ne punem de urgență întrebarea cum ar putea fi orele noastre de rugăciune, încât să corespundă cerințelor lui Dumnezeu.

Orele noastre de rugăciune sunt prea „frumoase“

Probabil, aceasta este problema, și anume că orele noastre de rugăciune au devenit prea „frumoase“! De obicei, orele de rugăciune din timpul săptămânii se desfășoară astfel: domnește liniște, apoi se propune o cântare, apoi din nou liniște, urmează citirea unui text din Scriptură, apoi din nou liniște, câteodată chiar încă o cântare, apoi un frate spune: „să ne rugăm“. Fără să luăm în considerare faptul că în acest mod trec cel puțin 15-20 de minute sau chiar mai mult din timpul nostru pentru rugăciune - în timp ce ar trebui să avem de fapt foarte multe rugăciuni - totul devine în multe cazuri o schemă fixă. Am participat vreodată la o oră de rugăciune care a început cu o rugăciune? Aproape deloc!

Nu vreau să spun că ar fi greșit să cântăm o cântare și să citim ceva din Scriptură, din contră. În unele țări se obișnuiește ca un frate să spună câteva cuvinte în legătură cu textul citit, lucru care poate fi o binecuvântare. Dar dacă rezervăm o oră pe săptămână (*o oră*, nu mai mult!) pentru rugăciunea în comun, nu ar trebui să petrecem intensiv această oră *în rugăciune*? Poate cineva va spune: Dar Duhul Sfânt poate conduce în așa fel lucrurile, încât să fie propuse cântări și să fie citite texte din Scriptură. Desigur, se poate să fie așa. Dar să ne gândim bine: Duhul Sfânt dorește mai presus de toate să ne conducă spre rugăciune.

Orele noastre de rugăciune sunt și în alte privințe prea „frumoase“. Rugăciunile sunt adesea îmbrăcate în cuvinte pompoase și atât de frumoase, încât vreun frate poate gândeste: „Mai bine îmi țin gura, pentru că eu nu mă pot ruga așa.“ Am uitat să spunem „amin“ la o rugăciune stângace, bâiguată, poate chiar întreruptă, pentru că cel care se ruga nu a mai putut continua? Sau poate o parte din rugăciunile noastre constau din prelegeri adresate Tatălui și Fiului?

Cauza principală este probabil faptul că nu suntem destul de conștienți de necazul care domnește în lume, în Adunare și în familii. Cine este pe cale să se înece, nu caută cuvinte bine potrivite. El strigă după ajutor și este mulțumitor pentru orice ajutor pe care îl primește. Când vorbesc copiii cu tatăl lor, aceștia nu dau glasului lor un ton cât mai solemn și patetic. Ei se comportă natural. Nu ar fi timpul să ne comportăm natural față de Tatăl nostru ceresc? Desigur, trebuie să fim cu mare respect față de maiestatea Sa, dar totuși Îi putem vorbi Tatălui nostru plini de încredere și să-I spunem necazurile noastre.

Orele noastre de rugăciune sunt prea vagi

Încearcă să-ți închipui că Dumnezeu ar împlini toate rugăciunile din ultima oră de rugăciune! Ce s-ar întâmpla atunci?

O, scuze! De fapt nici nu mai știi chiar exact pentru ce s-au înălțat rugăciuni în ultima oră de rugăciune! Nu ești singurul. Tuturor ni se întâmplă câteodată așa ceva. Ne-am rugat și am spus amin, dar chiar atât de arzător nu era necazul, încât să facă să ne sară somnul.

Să fim sinceri! Lucrurile care fac într-adevăr să ne dispară somnul, sunt grijile și problemele noastre personale. Dar a avea pe inimă în comun interesele lui Dumnezeu și să le numim concret în fața Sa este adesea prea sus pentru nivelul nostru spiritual.

Dar să presupunem că am ști pentru ce ne-am rugat. Poate împlini Dumnezeu toate aceste rugăciuni? Desigur, rugăciunea pentru fratele grav bolnav sau pentru sora grav bolnavă! Mulți pot relata că au fost purtați prin perioade grele de rugăciunile fraților lor. Dar la rugăciunea: „Binecuvântează peste tot Evanghelia unde se vestește astăzi“ - putem vedea o ascultare? Ar fi cu totul altfel dacă ne-am ruga concret pentru cutare sau cutare, sau pentru o reacție la evanghelizarea care a avut loc săptămâna trecută.

Prin aceasta nu vreau să spun că este greșit să ne rugăm pentru probleme generale. Dar este totuși o tragedie a rugăciunilor în comun, și anume că problemele într-adevăr arzătoare, pe care le cunoaștem cu toții, sunt adesea trecute sub tăcere. Ne rugăm pentru tot felul de lucruri, de cele mai multe ori însă nu pentru problemele într-adevăr presante. Ar fi de ajutor dacă înainte de ora de rugăciune ne-am gândi pentru ce probleme concrete ne-am putea și ar trebui să ne rugăm. Și nu ar fi deloc greșit dacă ar fi numite câteva puncte la începutul orei de rugăciune.

Orele noastre de rugăciune sunt prea ezitante

Avem libertatea de a ne apropia de Dumnezeu. Libertatea înseamnă că nu avem rețineri de a-I spune Tatălui ce este pe inima noastră.

Cum se face atunci că orele de rugăciune iau adesea o desfășurare atât de inertă? În parte, aceasta are de-a face probabil cu o înțelegere greșită a călăuzirii Duhului Sfânt: am pe inimă o rugăciune, dar nu știu dacă să o spun acum, se potrivește oare acum?

Permiteți-mi să spun foarte clar: în Noul Testament nu scrie absolut nimic despre călăuzirea Duhului Sfânt cu privire la ordinea rugăciunilor. Frate, dacă Duhul Sfânt pune pe inima ta o rugăciune, atunci deschide-ți gura și prezintă problema înaintea tronului lui Dumnezeu! Criteriul pentru călăuzirea Duhului Sfânt este doar acesta: dacă este o problemă pe care El Însuși ne-a pus-o pe inimă. Deci, nu trebuie să gândim astfel: „a fost o tăcere cam lungă și nu ne-am rugat pentru credincioșii din ..., deci să o facem acum.“ Orice problemă, într-adevăr problemă, trebuie adusă în rugăciune. Dacă am fi conștienți de simplitatea acestui principiu, și-ar deschide probabil mai mulți frați gura în ora de rugăciune.

Orele noastre de rugăciune sunt prea selecte

Probabil, pentru unii cititori acest titlu este șocant. Încerc să explic la ce mă refer. Dacă mai sus am spus că orele de rugăciune sunt slab frecventate, atunci probabil cei mai mulți cititori au aprobat acest lucru. Cu toții observăm această problemă. Știm destul de exact cine vine întotdeauna, cine vine câteodată și cine nu vine niciodată la ora de rugăciune. Din când în când tocmai aceștia devin subiectul rugăciunii: ne rugăm pentru cei „care nu sunt astăzi aici, care n-au putut veni la ora de rugăciune“.

În aceasta constă problema la care m-am referit în titlul de mai sus prin cuvântul „select“. Frații care vin întotdeauna la ora de rugăciune, ar putea fi în adâncul inimii lor puțin mândri de acest lucru. Dar ei nu își dau seama că adesea ei înșiși sunt în anumite împrejurări o parte a problemei. Nu prin absența lor, ci prin prezența lor! Sună probabil ciudat, dar așa este. Să ne închipuim că toți cei prezenți ar fi umpluți într-adevăr cu Duhul Sfânt și s-ar ruga stăruitor lui Dumnezeu, iar El ar asculta în mod impresionant rugăciunile lor. Ar rămâne acest lucru neobservat? Nu ar vrea dintr-o dată o mulțime de frați și surori să vină la orele de rugăciune pentru a vedea ce fel de străngeri laolaltă mișcătoare sunt acelea?

Dar nu așa stau lucrurile. Orele de rugăciune nu sunt mișcătoare, ci pur și simplu lipsite de viață. Nu este de mirare că nu prezintă nicio forță de atracție. Totuși, cei care sunt mereu prezenți se consideră puțin mai buni decât cei care de obicei lipsesc.

Totul poate fi desigur întors în direcția celor care nu vin la orele de rugăciune. Este chiar atât de greu să ne păstrăm *o oră* liberă într-o seară din săptămână pentru ora de rugăciune? Oare nu este o scuză neîntemeiată să spunem că nu avem timp? În orice program, oricât de încărcat, poate fi păstrat un colțișor liber. Nu este o scuză neîntemeiată afirmația că orele de rugăciune sunt obositoare, seci și neduhovnicești? Dacă tu ești plin de viață, zelos și duhovnicesc, atunci vino și dă o mână de ajutor ca ora de rugăciune să se transforme într-un loc în care Duhul Sfânt își poate face lucrarea! Dar probabil gândirea celor care nu vin la ora de rugăciune este tot atât de selectă ca a celor care vin întotdeauna!

Oare nu a sosit ceasul să renunțăm la gândirea selectă și să cădem în genunchi ca oameni mici înaintea unui Dumnezeu mare, ca și copiii dependenți de un Tată dăruitor?

Ce este de făcut?

Desigur, i-am putea vizita pe rând și îndemna pe frații care nu vin la ora de rugăciune. Este îndoielnic dacă se vor lăsa convingși, dar să presupunem că ar fi posibil. Dacă ne-ar reuși să-i aducem pe toți frații la ora de rugăciune, ce am obține? Un local plin, dar nu starea de a fi plini de Duhul Sfânt; mulți strânși laolaltă, dar nici pe departe mulți care se roagă stăruitor.

În interiorul nostru trebuie să se petreacă ceva! Duhul Sfânt trebuie să pună din nou pe inimile noastre necesitatea rugăciunii ca o povară apăsătoare. Trebuie să învățăm ce înseamnă să ne plecăm împreună sub mâna puternică a lui Dumnezeu! Atunci Duhul Sfânt poate aduce din nou viață în orele noastre de rugăciune. El poate face aceasta! Dacă noi dăm la o parte piedicile, El ne poate învăța să devenim adevărați oameni credincioși care se roagă. Apoi se vor petrece minunile...

H. P. M.